

שבת צא: (המשנה) עד צב: (המשנה השניה)

ביאורי מושגים

קים ליה בדרבה מינה - כאשר אדם עשה פעולה המחייבת אותו בשני חיובים - למשל חיוב גניבה וחיוב שבת. הוא נענש רק בחיוב אחד (את החיוב החמור כמובן).
 דין זה תקף רק אם החיובים חלו באותו רגע בדיוק. כשהחיובים חלו אחד אחרי השני (אפילו אם הפרש הזמנים קטן מאוד) לכן כשגנב הוציא חפץ חייבים לבדוק האם חיוב הגניבה והחיוב על הוצאה בשבת, חלו בו זמנית.

משנה

1. העוקר חפץ מרה"י ומניחו בכרמלית ואחר כך עקרו מהכרמלית והניחו ברה"ר - פטור.
 2. המניח קופסה כך שרובה ברה"ר ומיעוטה ברה"י - פטור עד שיניח את כולה ברה"ר.

בן עזאי מיקל יותר מהמשנה:

המשנה פוטרת רק כשבין רה"י לרה"ר הניח בכרמלית.

בן עזאי פוטר אפילו אם רק העביר דרך הכרמלית (זאת כיוון שהוא מתייחס להעברה כהנחה).

כיצד מתייחסים לקופסה שיש בה מספר ירקות:
חזקיה: כאוסף ירקות.
ר' יוחנן: כיחידה אחת.

נפקא מינה:
 אם זוהי יחידה אחת צריך שכל הארגז יהיה ברה"ר.
 אם יש כאן אוסף ירקות מספיק שירק אחד יונח ברה"ר.

אביי ורבא נחלקו גם בנוגע לחפץ שביד האדם:
אביי: מתייחסים לכל הגוף כיחידה אחת.
רבא: מתייחסים לחפץ שביד כיחידה עצמאית.

אביי ורבא: בתחילה סבר אביי כר' יוחנן ורבא כחזקיה.
 לאחר מכן הם התחלפו בדעותיהם.

המח' היא כשהיד נמצאת מתחת ל3 טפחים. אז, אנו מחשיבים את החפץ כמונח.
 אם היד נמצאת 3 טפחים מעל לרצפה לא היתה הנחה, ולכן ברור שלא היתה הוצאה.

משנה

המוציא ביד ימין או בשמאל, בחיקו, על כתפיו - נחשב הוצאה רגילה וחייב, כל דרכי ההוצאה הללו היו נהוגים בידי הלויים נושאי המשכן.
 המוציא ברגל, בפה, במרפק, באוזן, בשיער, בפונדתו חגורה חלולה המיועדת לשמירת כסף ופיה למטה, בין פונדתו לחלוקו, בשפת חלוקו, במנעלו, או בסנדלו - נחשב שינוי ופטור.

קבוצה הנוהגת לסחוב חפצים בצורה השונה מדרך העולם:
 בטלה דעתם אצל דעת שאר העולם!
 לכן אפילו אם אחד מהקבוצה הוציא בדרך זו - נחשב שינוי ופטור.

הדין הבסיסי: רה"ר קיימת רק עד גובה של 10 טפחים. אם ההנחה היתה בגובה של יותר מ 10 טפחים - פטור.

החידוש של ר' אליעזר: אם רק העביר את החפץ בגובה של יותר מ 10 טפחים - חייב.

דין נוסף הנלמד ממשא בני קהת

ר' אלעזר: הסוחב חפץ בגובה של למעלה מ 10 טפחים (80 ס"מ) - חייב.

משנה

השם תיק על צווארו:

התכוון להוציאו מלפנים והוציאו כשהוא מאחוריו - פטור.
התכוון להוציאו מאחוריו והוציאו כשהוא מלפנים - חייב.

התולה על עצמו דבר שרגיל לזוז קדימה ואחורה - חייב בכל מקרה.

ר' יהודה: סופרי המלך שתיכננו לתת לרץ X ונתנו לרץ Y - חייב.

מלפנים - שמירה מעולה.
מאחור - שמירה פחותה.

התכוון לשמירה מעולה ויצא לו שמירה פחותה - פטור.
התכוון לשמירה פחותה ויצא לו שמירה מעולה - חייב.
התכוון לשמירה פחותה ויצא לו שמירה פחותה - חייב.

בתחילה חשבה הגמרא שבמקרה האחרון קיימת מחלוקת תנאים (ר' יהודה וחכמים).
למסקנה כולם מודים שבמקרה זה חייב.

כיוון שרצו המלך לחוצים לקיים את דבר המלך הם מוכנים ומודעים לשינויים שיחולו בהוראתם.